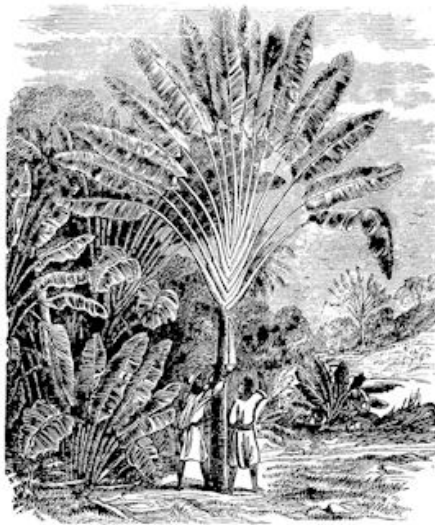

DE REIZIGERS-BOOM OP MADAGASKAR.

Onder de velerlei nieuwigheden die in de wouden van Madagaskar worden gevonden, staat de Reizigers-boom in den eersten rang. Hij heeft een dikken, saprijken stam, zoals de plataan. Boven uit dien stam verheffen zich lange, breede, tegenover elkander staande bladeren. Men telt er van twintig tot vier-en-twintig op een enkelen boom, de tak van elk blad is zes à acht voet lang en het blad zelf bovendien zes of acht voet. Onder aan den tak van elk dezer bladeren, even boven de plaats waar hij zich met den stam vereenigt, is eene door de natuur gevormde holte of vergaarbak. De breede en geribde oppervlakte van het blad verzamelt het water dat langs een groef of gleuf op de bovenzijde van den tak in dezen vergaarbak loopt, die

alzoo den boom van voedsel en den reiziger van verkwikking voorziet. De zendeling William Ellis (die onlangs op 75-jarigen ouderdom, na eerst in de Stille Zuidzee en ook op Madagaskar gearbeid te hebben, de rust is ingegaan) ondervond het nut van dezen boom in dit laatste opzigt. Een zijner dragers stak een speer, vier of vijf duim diep in het dikke vaste einde van den tak van het blad. Zoodra de speer er uitgetrokken was, gude er een frissche stroom van zuiver klaar water uit, waarvan een vierde gedeelte in een nap werd opgevangen. Welk eene lieflijke beschikking van Gods voorzienigheid over zulk een warm land!

T. M. L.

ZONDAGSCHOOL-NIEUWS.

Eene Zondagschool-onderwijzeres in Engeland, die dit werk reeds gedurende 24 jaren heeft verrigt, heeft verscheidene jaren achtereen een steels gevolgd waarvan zij goede vruchten plukt. De kinderen leeren gemeenschappelijk op den eersten zondag in het jaar een Bijbeltekst, die met de eerste letter van het alfabet begint; den tweeden zondag een die met de tweede letter aanvangt, en zoo voort. Daar er tweemaal zooveel zondagen in het jaar zijn als letters in het alfabet, worden er twee reeksen bijbelteksten elke twaalf maanden geleerd. Aan het eind van elk jaar ontvangt elk kind dat al de 52 teksten kan opzeggen, een prijs. Velen van hare leerlingen kunnen nu de lessen van twee jaren opzeggen; en menigeen heeft op lateren leeftijd haar gezegd, dat zij deze verzen nooit vergeten.

De „New-York Independent“ zegt dat het niet te berekenen is hoe veel goeds een vreemdeling kan stichten ter plaatse waar hij den zomer doorbrengt, door eene Zondagschool hulp te verleenen, of er eene op te rigten. Indien christelijke stedelingen, die des zomers het buitenleven genieten, zich tevens wilden beschouwen als Zondagschool-zendelingen, daar zouden van dat buitenverblijf rijke vruchten geplukt worden. Rust te zoeken is in den regel het groote doel van het buitenverblijf in den zomer, maar de aangenaamste rust vindt men waarlijk niet in niets te doen; eene zomer-zondagschool kan meer wezenlijk genot opleveren dan eenig ander zomervermaak.

„Onze Zondagschool“ is de titel van eene kleine courant, die viermaal in het jaar uitgegeven wordt door de Presbyteriansche gemeente te San Jose in Kalifornië als communicatie-middel tusschen de bestuurders, onderwijzers, ouders en leerlingen dier school. Dit blad geeft de lijst van onderwijzers en de statistiek der scholen, berigt het aantal Bijbelteksten die door de onderscheidene klassen geleerd zijn, eene lijst van nieuwe boeken die aan de bibliotheek zijn toegevoegd, en wordt voorts aangevuld met wenken, opmerkingen en raadgevingen voor hen die aan de Zondagschool verbonden zijn of daarmede in betrekking staan.

T. M. L.

HET NATUURLICHT.

De beruchte twijelaar Dr. Hume in Engeland schreef eene Verhandeling over de Genoegzaamheid van het natuurlicht, om tot kennis van God en de zaligheid te geraken; de niet minder beroemde Robertson schreef daartegen over de On Genoegzaamheid van het licht der natuur. Op zekeren dag bezocht Hume zijn geachten tegenstander, en de avond werd met gesprek over dit onderwerp doorgebracht. Hume was altijd even hoffelijk. Toen hij eindelijk afscheid nam om naar huis te keeren, en Robertson een licht nam om hem de trappen af te lichten, wilde hij dit volstrekt niet hebben, terwijl hij schertsende verzekerde, dat hij het licht der natuur altijd genoegzaam vond, en verzoekt Robertson op zijne kamer te blijven. Hij had intusschen reden zich over deze hoffelijkheid te beklagen; want hij was door alle zijne buigingen en complimenten digter bij den trap gekomen dan hij dacht, zoodat hij een misstap deed en hompelende en strompelende den trap afrolde, en alzoo met moeite een zwaren val vermeed. Op dit gedruisch kwam Robertson weêr terstond met het licht voor den dag, en zeide, nadat hij zich overtuigd had dat Hume geen letsel bekomen had: „Vriend Hume! gij hadt toch beter gedaan u behalve door het licht der natuur ook wat door het licht van boven te laten beschijnen.“

T. M. L.

KORTE PREEK, MAAR KRACHTIGE TOEPASSING.

Een grijsaard van 88 jaren ontmoette een man in de kracht zijns levens, die op twee krukken sprong. De oude man sprak hem dus aan: „Wel, man! wat zijt gij ongelukkig! En dat in de kracht van uw leven!... En wat ben ik gelukkig, zoo oud en dat ik nog twee gezonde beenen heb; ik, zoo oud, kan gaan waar ik wil.“

De man met zijne krukken: „Dat weet ik nog niet, wie gelukkiger is. Hebt gij God wel ooit voor uwe twee gezonde beenen gedankt, zoo als ik dit menigmaal kan doen voor mijne krukken?“

De oude man met groote verbazing: „Wel man! kunt gij God voor twee krukken danken? Dat moet gij mij

wat nader verklaren. Die vriendelijkheid verwacht ik van u.“

De man met de krukken: „Niets is mij aangener dan Gods daden te verhalen; en bijzonder die de Heere aan mij gedaan heeft. Luister! — Ik was een sterk, zwaar gespierd jongman. Maar ik besteedde de kracht en den luister mijns levens aan den satan; want op mijn dorp beefde alles voor mij. Zwieren, vechten en voorsnijden dat was het element van mijn leven. Maar op zekeren tijd behaagde het den Heere mij daarin tegen te komen, en Hij vatte of liever greep mij uit het midden van dat vuur mijner zonde, en legde mij met eene zware beroerte op mijn leger, zoodat toen ik lang had geworsteld met mijne ziekte, ik met twee lamme beenen te voorschijn kwam. Ik kreeg twee krukken. Maar het heeft den almachtigen en vrijmagtigen God behaagd mij monster op dat ziekbed te bekeeren. En nu ben ik verder gezond, maar spring op twee krukken naar den hemel. En waar gaat nu de oude man naar toe met zijne twee gezonde beenen? — naar de hel, zoo hij zich niet bekeert.“

De oude man was vol, verliet snikkend den man met zijne krukken, en kwam zijn hart ontlasten bij zijnen zoon en eenige vrienden die zich bij dezen bevonden.

Ik spring op twee krukken,
Maar ben niet meer blind.
'k Zie aarde en hemel,
En ben nu Gods kind.
Wel moet ik tobben,
En bedelend weenen,
Maar haast brengt de dood mij
Weêr twee nieuwe beenen.
Dan vallen mijn krukken
Op aarde hier neêr,
In gezondheid van leden
Ben 'k dan bij mijn Heer.

v. D.

GEDACHTEN EN SPREUKEN.

Om uitwendig vrij te zijn, moet men inwendig gebonden wezen.

De beschaving kan slechts datgene ontwikkelen, wat zich reeds in het binnenste van den mensch bevindt, en alles wat zij doen kan, bestaat daarin, dat zij een meer volmaakt vorm kan geven aan den natuurlijken mensch.

De menschelijke wijsheid schenkt niet meer dan eene gelouterde zelfucht.

In elke eeuw treft men eene theologie van den tijd aan, welke de eeuw naar hare beelddenis vormt, veranderlijk als zij zelve; maar in alle eeuwen is er eene theologie van den hemel, welke onderworpen kan zijn aan eenige veranderingen in de vormen, maar immer dezelfde in de hoofdpunten is gebleven.

Iedere theologie, die in den verloren mensch het middel plaatst om den mensch te redden, is eene ongeschikte, zwakke theologie.

De theologie van de middeleeuwen had Jezus Christus verborgen en in zijne plaats de kerk of Maria tot Zaligmaker gegeven; de theologie van de Hervorming gaf den Godmensch aan de kerk weder.

De gave des Zoons en de getuigenis des Vaders zijn beide even noodzakelijk voor de verlossing, en de Heilige Geest schenkt de eerste aan de uitverkorenen, terwijl Hij de tweede doet hooren.

Het gezag aan de Schrift ontnemen, is den Zaligmaker-zelven weg nemen, het is aan den hefboom van het geloof het rustpunt ontnemen, waarop hij moet steunen, en zonder hetwelk hij niet kan werkzaam zijn; het is eene hersenschimige godsdienst in de plaats stellen van eene wezenlijke.

Het objectieve Christendom, dat is de leer der menschwording, der verlossing, der opstanding van Gods Zoon, bestaat over het algemeen in de Christenheid; maar het groote kwaad is hierin gelegen, dat dit Christendom uitwendig blijft, niet tot het binnenste doordringt en zich niet in het bezit stelt van het hart en het leven.

Christus is niet voor ons, indien Hij niet is in ons.

Wij kennen aan het christelijk bewustzijn het regt niet toe om uitspraak te doen over het Woord, maar wij kennen het Woord wel het regt toe om uitspraak te doen over het christelijk bewustzijn.